

MY BELOVED VIET NAM

Trần Nghi Âu Cơ

I am a Vietnamese American girl and I live in two different countries. Everyday, I attend school in the United States, but every afternoon, I “go home” to Viet Nam through my diary and my dreams. Having been brought up in a deeply cultural household, Viet Nam becomes my second and yet more a familiar land. My mother introduced Viet Nam to my naive and childish mind when I was five years old. Reluctant, at first, to accept my ethnical roots, I hated Viet Nam. It was dirty, crowded and most of all, it wasn’t “American.” Growing up in America throughout elementary school was difficult. The other kids would call me “the Chinese girl” or automatically make the assumption that I knew karate because I was Asian. I hated speaking Vietnamese at school or showing any signs of knowing how to use chopsticks because that would mean I was “different”; it was awful. But then something happened: Viet Nam held her arms out and embraced me.

She taught me lessons of Love and Life. She brings out the best in me: a certain something that everyone loves. I blend in with the Vietnamese people. Everyone is taken aback when they discover that I was born and raised in the United States. I don’t act “American” enough, they say. I surprise them with my fluent Vietnamese, my comfortable simplicity, my adapting manner, but most of all, they are surprised by my adoring, faithful and passionate love for Viet Nam. It borders on patriotism.

Through the warm summers spent in Viet Nam, I felt a sense of belonging and naturalness, as though I’ve been there all my life. The difference between the American people and the Vietnamese people, under my eyes, is simple: the American people are polite and formal, seeming so apart and unfamiliar with one another, whereas the Vietnamese people seem to be one gigantic family, they are overwhelmed with a feeling of familiarity amongst the community. Furthermore, a close community ties in directly with the most important thing to me, family values. The Vietnamese people, especially in Viet Nam, see family values and things such as respect towards one’s elders as of the utmost importance.

In America, a mother and a daughter can be “friends.” They act and treat each other as if they are real friends, on the other hand, to the Vietnamese people, a mother is a mother and a daughter is a daughter. That fact is never forgotten; and no matter how close they are, the latter will *always* remember that she is the daughter and it is her duty to be respectful to her mother. The concept of a nursing home in Viet Nam is preposterous; I could never put my own mother in the misery of a nursing home because I know no one else in the world can take care of her as well as I do.

I am told, quite often, that my love for Viet Nam is unnatural. I wasn’t born there; I certainly don’t live there, but I am a Vietnamese girl. I have a right to love – no – obsess over Viet Nam. I have a right to call her *my* country because she *is* my country. She is my country as much as America is, if not more, because I was brought up in such a way that Viet Nam would be more relevant to my beliefs and manner than the United States. Friends call me crazy when I

refer to Viet Nam as “my country”. I suppose it’s hard for them to imagine why I am inundated with a religious devotion to a faraway, small, third world country when I can have the big and powerful America. I don’t know myself. Viet Nam is a “petite” country, but yet it is overflowing with emotions, values and life. Is that a good enough reason?

A friend once asked me, “What does Viet Nam have to cause you to love it so?” I pondered this question for a ridiculously long time only to come up with a simple answer: I love Viet Nam just because I do. She is the true essence of who I am. She reached out to embrace me, now I’m only beginning to do the same. I never let myself forget that I am a Vietnamese.

(Cali. Nov. 22/2004)

VIỆT NAM, QUÊ HƯƠNG TÔI

(Âu Cơ chuyển ngữ)

Tôi là một người con gái Mỹ gốc Việt sống trong hai vùng trời khác biệt nhau. Mỗi ngày, tôi theo học trong một trường ở Mỹ, nhưng hằng buổi chiều, tôi “trở về” xút sớ VN qua cuốn nhật ký và những giấc mơ của tôi. Lớn lên trong một gia đình hiểu biết, VN trở thành quê hương thứ hai, thân thiết với tôi hơn quê hương (Mỹ) kia. Từ những ngày mới năm tuổi, tôi đã được nghe mẹ tôi kể về VN. Thoạt đầu, một cách miễn cưỡng phải chấp nhận những gốc rễ dân tộc, tôi thấy ghét VN. Cái xứ gì mà dơ bẩn, đông lúc nhúc những người, và trên hết, không phải là “nước Mỹ”. Lớn lên trong nước Mỹ ở cái thuở phải theo học trường tiểu học thì thật là khó khăn cho tôi. Những đứa trẻ khác cứ gọi tôi là “con nhỏ Tàu” hoặc tự động làm ra cái vẻ như tôi biết võ thuật vì tôi là một đứa con gái Á Châu. Tôi không thích nói tiếng Việt ở trường, hay không thích biểu thị tất cả mọi dấu hiệu nào cho thấy rằng tôi biết dùng đũa bởi vì điều ấy mang ý nghĩa rằng tôi “khác biệt” với chúng bạn; điều này thật khó chịu cho tôi. Nhưng rồi có cái gì đó xảy ra: VN đã giang rộng hai tay mà ôm chặt tôi vào lòng.

VN đã dạy cho tôi những bài học về Tình Thương và Cuộc Sống; lời ra từ trong tôi điểm tốt nhất: một điều gì đó mà ai cũng yêu. Tôi hòa nhập với người VN. Ai cũng ngạc nhiên khi họ khám phá rằng tôi được sinh ra và nuôi dạy trong nước Mỹ. Tôi không tỏ ra là một đứa “con gái Mỹ”, họ nói vậy. Tôi làm cho họ ngạc nhiên với cái tiếng Việt nói rất sôi, với cái đơn giản thoải mái, cái thái độ thích ứng dễ dàng cuộc sống tại đó, nhưng trên hết, họ bị ngạc nhiên bởi lòng yêu dấu, chung thủy và say mê mà tôi đã dành cho đất nước VN. Điều ấy cũng gần giống như lòng yêu nước.

Trong những mùa hè ấm áp ở Việt Nam, tôi cảm thấy tự nhiên và thân thuộc như đã từng ở đó suốt đời. Dưới mắt tôi, sự khác biệt giữa người Mỹ và người VN thì rất đơn giản: người Mỹ thường lịch sự và kiểu cách, xa lạ với nhau, trong khi người VN giống như đang ở trong cùng một đại gia đình, gần gũi quen thuộc nhau giữa cái tập thể của họ. Sự thân mật này gắn liền với sự việc mà tôi rất tôn trọng là giá trị gia đình. Người VN, nhất là người ở trong nước VN, nhìn về cái giá trị gia đình và sự tôn kính đối với các người lớn tuổi là điều quan trọng nhất.

Ở Mỹ, một người mẹ và một đứa con gái có thể là hai người “bạn”. Họ đối xử với nhau như là bạn thật sự. Còn với người VN, một người mẹ là một người mẹ, và đứa con vẫn là đứa con. Sự kiện đó không bao giờ được quên lãng; và dù họ có thân nhau cách nào chăng nữa, đứa con vẫn luôn luôn phải nhớ rằng mình là con và có bốn phận phải thương kính mẹ. Ý niệm về một nhà dưỡng lão ở VN thì thật ngớ ngẩn. Tôi không bao giờ có thể tưởng tượng nổi điều rằng một ngày kia tôi sẽ để mẹ tôi vào sống trong sự đau khổ của một nhà dưỡng lão bởi tôi biết chẳng bất cứ ai trên đời có thể săn sóc mẹ tôi hoàn hảo hơn tôi.

Rất thường xuyên, tôi được người ta nói cho biết rằng tình yêu cho VN của tôi là trái với bình thường. Tôi không chào đời ở đó; tôi cũng rõ ràng không sinh sống ở đó, nhưng tôi vẫn là một cô gái VN. Tôi có quyền yêu VN – không – phải nói là “ghiền” Việt Nam. Tôi vẫn có quyền gọi VN là “quê hương tôi” bởi vì đúng như thế thật. VN là quê hương tôi cũng như nước Mỹ đã là, nếu không hơn, bởi vì tôi đã được nuôi lớn trong một môi trường làm cho Việt Nam trở thành hợp với thái độ sống của tôi hơn nước Mỹ.

Bạn bè bảo tôi điên khi tôi gọi Việt Nam là quê hương tôi. Tôi nghĩ thật khó để họ có thể hiểu nổi vì sao mà tôi lại dành tấm lòng yêu mến một cách cuồng tín cho một nước chậm tiến trong khi tôi đang có nước Mỹ to lớn và đầy quyền lực. Tôi cũng không hiểu. Việt Nam chỉ là một cái nước “nhỏ bé”, nhưng nó thật tràn đầy tình cảm, đạo đức và sinh động. Chỉ điều đó không đủ rồi.

Có lần một người bạn hỏi tôi: “Cái gì làm cho mày yêu VN đến thế?” Tôi cũng đã tự hỏi mình câu ấy trong một thời gian dài để cuối cùng suy ra một câu trả lời đơn giản: Tôi yêu VN chỉ bởi vì tôi yêu nó mà thôi. Nó là cốt tủy của con người tôi. Nó giang tay ôm tôi và bây giờ tôi chỉ mới bắt đầu ôm lại nó. Tôi sẽ không bao giờ tự quên rằng tôi là một người VN chính gốc.

(Cali. Nov. 22/04)

[]